

4. stasjon: Jesus møter sin mor

Og Simeon velsignet dem og sa til hans mor Maria: «Se, han er satt til fall og oppreisning for mange i Israel, og til et tegn som blir motsagt – ja, også gjennom din egen sjel skal det gå et sverd. Slik skal de tanker mange bærer i hjertet, komme for dagen.» (Luk 2, 34-35)

Et eller annet sted må Maria, sammen med de andre kvinner, ha ventet på korsfestelsestoget. Hele rettssaken og piskingen kunne hun bare følge etter andres beretninger og lide med ham på denne måten. Nå kan ingen nekte henne å gå med på det siste stykke på lidelsesveien, som en sørgende blant mange brølende. Enhver utskjelling rammer også henne. Jesu korsvei er også hennes korsvei. På denne måten går Simeons ord i oppfyllelse: ”gjennom din egen sjel skal det gå et sverd.” Hun blir til ”Mater Dolorosa”, til smertens mor, og til martyrenes dronning.

Endelig kommer øyeblikket da moren møter sønnen. En omfavnelser er ikke mulig, ingen ord, bare indre skrik. Senere på korset, med blick på Johannes, kan Jesus i det minste si til sin mor: ”Nå er han din sønn!” Og til Johannes: ”Nå er hun din mor!”

Uten et ord kan de bare se inn i hverandres øyne. Bare øynene og hendene snakker til hverandre. Jesu blick sier: ”dette må være slik, jeg kan ikke spare deg for det.”

Maria kan nok i enda mindre grad, enn den gang, da hun fant den 12-årige Jesus igjen i tempelet, forstå Guds vilje. Men hennes blick sier: ”det må skje med meg som du sier!” Hun tar ingenting tilbake, hun har tillit.

Den finnes sjelelig smerte som er større enn fysiske kvaler. Noen ganger er det lettere å holde ut smerte selv enn å se andre lide. Det finnes ingen større sorg for en mor enn å måtte gi barnet fra seg. Og på denne forferdelige måten.

Også Jesus lider i dette øyeblikket – det er bare tid til et kort blick! – kanskje mer under morens sorg enn under egne smerter.

Maria, kirkens urbilde! Den dype lidelsen til en forfulgt kirke står Jesus i Marias person for øynene. Hvor ofte lider mennesker, som er veldig tett knyttet til hverandre, aller mest av hverandre! Mann og kvinne, foreldre og barn! Kanskje har de varme følelser for hverandre. Men muligens forstår de hverandre ikke så godt. Det er også nødvendig med løsrivelse og skille mellom foreldre og barn.

Denne smerten kan ingen av partene bli spart for. Det ligger i naturen, at det unge mennesket river seg løs, at det må gå sin egen vei og at det nesten ikke forstår foreldrenes advarsler og råd. Dette gjelder også for den eldre generasjonen, som har mer livserfaring. Når eldre mennesker erkjenner at de unge går seg vill og at man ikke kan hjelpe mye likevel, kan det utløse smerte.

Å elske hverandre betyr alltid også: å lide av hverandre. Det verste er å bli fremmed for hverandre, når man ikke møter hverandre lenger, når man unngår hverandre, når alle kontakter blir brutt. ”Det er bare at vi ikke forstår hverandre!”

Noen foreldre mister sitt barn, uten at det har dødt. Og på samme vis finnes det barn, som sier: ”jeg har ingen foreldre lenger!”, selv om begge er i livet. Derfor er det så viktig å møte hverandre, om og om igjen. Når ord kanskje bare forstørker atskillelsen enda mer, skulle det i det minste være noen synlige tegn, skulle i det minste de triste øyne si til hverandre, at det ikke var mening å såre, selv om man skiller lag. Det finnes lidelse på grunn av hverandre, som ikke er nødvendig.

Jesus Kristus.

La meg ikke miste øyekontakten til menneskene ved min side.

Åpne mine øyne for andres nød.

La meg vise medfølelse overfor alle som lider.

*La meg vise medfølelse overfor mitt medmenneskets smerte som om det var min egen nød,
og gi meg evnen til å lindre smerten.
Hjelp meg så jeg ikke må låse meg inn i min egen lidelse.
Gi foreldre og barn mulighet til å unngå unødvendige skuffelser,
og hjelp dem så de ikke gjør nødvendige skuffelser unødvendig tunge.
La det ikke skje at de ikke snakker med hverandre lenger.
La de i det minste finne tegn, som signaliserer, at de ikke gir blaffen i hverandre.
Mor Maria, hjelp oss gjennom ditt eksempel, å holde ut når alle venner rømmer.*

Tekst: Ferdinand Krenzer
Oversatt fra tysk av Rainer Irslinger